

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

10 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Bucatca Vadim în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2020, în cauza penală în privința lui

Străjescu Ion xxxx, născut la xxxxxxxx, originar r-nul xxxxxxxx.

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 24.10.2019 – 30.12.2019;

Instanța de apel: 11.03.2020-20.10.2020;

Instanța de recurs: 18.12.2020 –10.02.2021.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Telenești din 30 decembrie 2019, Străjescu Ion, a fost declarat vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod Penal, și cu aplicarea art. 364¹ alin.(8) Cod de procedură penală i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de 4 (patru) luni închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

2. Pentru a se pronunța în cauza dată în sensul enunțat, prima instanță a constatat că, Străjescu Ion, la 04 august 2019, ora 21²⁰, fără să dețină permis de conducere a mijloacelor de transport, categoria „B”, a condus automobilul de model „Honda Accord” cu n/î xxxxx, pe traseu, prin localitatea Leușeni, raionul Telenești, unde, fiind stopat de către polițiștii din cadrul Inspectoratului Național de Patrulare, Proțenco Dumitru și Jotaru Andrian, în cadrul verificării actelor ce atestă dreptul de a conduce mijlocul de transport, la solicitarea polițiștilor de a fi supus testării alcoolscopice, categoric a refuzat.

Prima instanță a examinat cauza penală în procedură simplificată în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către inculpatul Străjescu Alexei, prin care a solicitat, casarea sentinței, emiterea unei noi decizii prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, nefiind privat de libertate.

3.1 În motivarea cererii de apel a invocat că:

- nu este de acord cu pedeapsa stabilită și o consideră nejustificată deoarece a fost atras la răspundere penală pentru comiterea unei pedepse ușoare;

- la aplicarea pedepsei prima instanță a ținut cont de faptul că dânsul anterior a fost pedepsit pentru comiterea unor infracțiuni similare, însă dânsul pentru acele infracțiuni deja și-a ispășit pedeapsa;

- prima instanță nu a ținut cont de faptul că are la întreținere întreaga sa familie compusă din patru persoane: soția, fiul și bunica - Străjescu Margareta în vârstă de 84 ani care este ținută la pat;

- privarea sa de libertate ar duce la aceea că familia sa ar fi lipsită de surse de existență;

- de cele comise sincer se căiește iar cauza a fost examinată în procedură simplificată. Consideră că sunt toate temeiurile de a aplica în privința sa și altă pedeapsă în afară de privarea de libertate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, din 20 octombrie 2020, a fost respins ca nefondat apelul inculpatului și menținută sentința fără modificări.

4.1 În motivarea soluției instanța de apel a menționat că, la pronunțarea sentinței, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că, inculpatul a săvârșit anume infracțiunea incriminată.

Instanța de apel a reținut că, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și de drept, vinovăția inculpatului Străjescu Ion care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, apreciind faptele săvârșite de aceștia, încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat. Cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

Prima instanță a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului Străjescu Ion în prevederile art. 264¹ alin. (4) Cod penal - „refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscoptică în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei, săvârșită de o persoană care nu deține permis de conducere”.

Instanța de apel a remarcat că din cumulul de probe administrat în cursul urmăririi penale rezultă că acestea sunt suficiente pentru a constata că faptele există, constituie infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, a fost săvârșită de inculpat și sunt de natură să permită stabilirea pedepsei, iar personalitatea inculpatului Străjescu Ion susceptibilă de a fi supusă răspunderii penale.

Instanța de apel a constatat că motivele expuse în cerea de apel privind dezacordul cu sentința nu și-au găsit confirmarea, lipsind temeiuri de implicare a instanței de apel în sensul casării hotărârii contestate în partea

individualizării și stabilirii pedepsei inculpatului Străjescu Ion. La capitolul numirii pedepsei inculpatului Străjescu Ion, instanța de apel a considerat că concluzia primei instanțe este corespunzătoare stării de drept și întemeiată din punct de vedere al principiilor stabilirii pedepsei penale. Din cuprinsul sentinței, rezultă că prima instanță a indicat circumstanțe care ar constata cu certitudine că corectarea inculpatului este posibilă doar cu izolarea lui de societate, enumerând circumstanțele constatate: inculpatul a comis cu intenție o infracțiune ușoară, anterior a fost tras la răspundere penală pe infracțiuni similare și nu s-a corijat, circumstanțe, care nu puteau fi neglijate de prima instanță la constatarea oportunității aplicării unei pedepse non privative de libertate.

Instanța de apel a remarcat că, sancțiunea art. 264¹ alin. (4) Cod penal în baza căruia a fost condamnat Străjescu Ion, prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de pînă la 1 an, astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

5. *Decizia Instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Bucatca Vadim în numele inculpatului prin care invocând temei pentru recurs pct. 6, 8 din dispozițiile de art. 427 Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei și stabilirea unei pedepse mai blânde inculpatului, non privative de libertate.*

5.1 *În susținerea cererii de recurs inculpatul a invocat că:*

- instanța de apel nu a luat în considerare faptul că inculpatul atât la urmărirea penală cât și în ședința de judecată a recunoscut vina în comiterea infracțiunii, s-a căit de cele săvârșite, a contribuit la descoperirea infracțiunii, este învinuit de comiterea unei infracțiuni ușoare;

- prima instanță și instanța de apel nu au luat în considerare faptul că proporționalitatea este concepută ca un raport just, echitabil, între situația de fapt, mijloacele de restrângere a exercițiului unor drepturi și scopul legitim urmărit sau ca un raport echitabil între interesul individual și interesul public. Iar pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie proporțională, efectivă și disuasivă, aptă să conducă la restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, să atingă scopul pedepsei penale consacrat la art. 61 din Codul penal;

- atât prima instanță cât și instanța de apel nu au luat în considerare faptul că Străjescu Ion are la întreținere copii minori și o persoană în vârstă, iar conform certificatului eliberat de la primărie se atestă faptul că Străjescu Ion este unicul întreținător al familiei, iar privarea de libertate ar crea un impact

negative asupra celorlalți membrii ai familiei prin lipsirea de unicul întreținător al familiei.

6. În temeiul art. 431 alin. (1), pct. 1¹ Cod de procedură penală, procurorul, a prezentat referință pe marginea recursului declarat, pledând pentru netemeinicia recursului ca inadmisibil, considerând corecte constatările instanței de apel.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din considerentele ce urmează.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului declarat, Colegiul penal atestă că, apărătorul inculpatului a invocat la caz temeiurile pentru recurs prevăzute la *pct. 6), 8)*, alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Verificând lucrările dosarului în raport cu criticile invocate de către recurent, Colegiul penal consideră că, nici un temei de casare din cele menționate mai sus nu și-a găsit confirmarea în prezenta speță.

Potrivit pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în temeiul căruia recurentul indică precum că, *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, Colegiul penal constată lipsa în recursul declarat a oricărei motivații desfășurate, precum și lipsa argumentelor concrete, esențiale la caz, care în viziunea recurentului a-r vicia hotărârea contestată.

Colegiul penal, analizând textul deciziei atacate constată că, instanța de apel a analizat și verificat cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, și întemeiat a ajuns la concluzia că în acțiunile lui Străjescu Ion sunt prezente elementele infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin.(4) Cod penal, adică eschivarea conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscoptică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei care nu deține permis de conducere de model stabilit, respectiv nu au fost încălcate prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, instanța de apel expunându-se asupra argumentelor principale

invocate în cererea de apel, hotărârea emisă cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția.

În asemenea împrejurări, Colegiul penal consideră că, de fapt invocările recurentului sub aspectul temeiului pentru recurs prevăzute la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, poartă un caracter declarativ, ne fiind expuse argumente veridice în susținerea erorii pretins a fi comise de către instanța de apel, or, hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, atât în fapt, cât și în drept ceea ce se echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

Se mai reține că, partea apărării mai invocă în prezenta speță incidența cazului de casare prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, contradictoriu cu argumentele și criticele expuse în textul recursului declarat din care se constată dezacordul apărării cu pedeapsa aplicată în privința inculpatului (pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală), și se solicită aplicarea unei pedepse mai blânde non privative de libertate.

Instanța de recurs menționează că, pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Din lucrările dosarului se constată că cauza penală a fost examinată în prima instanță în ordinea procedurii simplificate pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în baza art. 364¹ Cod procedură penală, or, până la începerea cercetării judecătorești în baza cererii autentice și personale înaintate de către inculpatul Străjescu Ion, fiind asistat de către avocat, cu asigurarea dreptului la apărare prin prezența apărătorului, a declarat personal prin înscris autentic că recunoaște vina integral, cunoaște probele acumulate la faza urmăririi penale, nu are careva obiecții asupra probelor, nu solicită prezentarea altor probe și a solicitat examinarea cauzei penale în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod procedură penală.

Colegiul penal menționează și faptul că în jurisprudența sa, CtEDO a afirmat că, atunci când o acuzație penală împotriva inculpatului este stabilită printr-o formă prescurtată de examinare judiciară, aceasta duce, în esență, la renunțarea la o serie de drepturi procedurale. Acest lucru nu poate fi o problemă în sine, deoarece nici litera, nici spiritul art.6 din CtEDO nu împiedică o persoană să renunțe la aceste garanții din propria sa voință. (cauza Scoppola vs Italia nr. 2, 17.09.2009)

Prin urmare, Colegiul penal găsește corecte concluziile instanța de apel că prima instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și de drept, vinovăția inculpatului Străjescu Ion care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, apreciind faptele săvârșite de aceștia, încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat. Cercetarea judecătorească

s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor. Prin urmare, fiind dată o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului Străjescu Ion în prevederile art. 264¹ alin. (4) Cod penal - „refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolică în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei, săvârșită de o persoană care nu deține permis de conducere”.

Deci, analizând textul hotărârii atacate în raport cu argumentele invocate în recurs, Colegiul penal consideră că, instanța de apel și-a motivat decizia în concordanță cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la respingerea apelului inculpatului Străjescu Ion declarat în prezenta cauză, fiind motivată just adoptarea unei asemenea soluții. Totodată, Colegiul penal atestă că, instanța de apel a respectat și prevederile art. 414 Cod de procedură penală, expunându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel și prin hotărârea adoptată a oferit răspunsuri plauzibile, detaliate și argumentate asupra acestora, în coraport cu probele administrate în prezenta speță ce au fost verificate în ședințele de judecată.

Cu referire la criticele apărării în privința modalității de individualizare a pedepsei, Colegiul penal reține că, pedeapsa cu închisoarea, stabilită inculpatului Străjescu Ion pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4), Cod penal, este echitabilă, proporțională și va contribui la atingerea scopului de corectare și reeducare a acestuia, în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și totodată, evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, se atestă că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului Străjescu Ion, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art.art.61, 75 Cod penal, și art. 364¹Cod de procedură penală, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Or, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța de recurs mai reține că recurentul înaintează cerințe prin care solicită aplicarea unei pedepse non privative de libertate, solicitări care pe lângă faptul că sunt contradictorii, de fapt nici nu au fost motivate de către recurent, fiind neîntemeiate, or doar faptul că ultimul nu este de acord cu pedeapsa stabilită, considerând-o prea aspră, nu poate servi ca circumstanță pentru aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse neprivative de libertate.

Instanța de recurs ordinar găsește neîntemeiat argumentul recurentului precum că „ambele instanțe nu au luat în considerare faptul că Străjescu Ion are la întreținere copii minori și o persoană în vârstă, iar conform certificatului eliberat de la primărie se atestă faptul că Străjescu Ion este unicul întreținător al familiei” în această ordine de idei este de menționat faptul că Străjescu Ion a mai fost condamnat de două ori la muncă neremunerată în folosul comunității pentru aceeași infracțiune și nu a ales calea corijării comițând din nou o infracțiune similară, prin urmare, Colegiul penal consideră corectă și întemeiată concluzia instanțelor de fond cu privire la incorectitudinea aplicării unei pedepse non privative de libertate, or aplicarea repetată a unei pedepse cu muncă neremunerată în speța dată nu va asigura atingerea scopului pedepsei penale.

Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de 9 Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal concluzionează că pedeapsă aplicată inculpatului corespunde scopului de corectare și reeducare a inculpatului prevăzut de art. 61 Cod penal, care va duce la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale, iar argumentul invocat de recurent privind aplicarea pedepsei non privative de libertate, urmând a fi declarat ca neîntemeiat.

Colegiul penal apreciază argumentele invocate în recursul ordinar declarat ca nefondate, deoarece nu sunt incidente în speță cauzele de casare la care au făcut referire autorul, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs ordinar, în sensul casării deciziei contestate și astfel se impune concluzia privind inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Bucatca Vadim în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Bucatca Vadim în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2020, în cauza penală în privința lui *Străjescu Ion xxxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 11 martie 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda